

అమెరికా అమ్మాయి - శ్రీధి యెల్లల

ఎన్నాళ్ళో వేచిన ఉదయం!

పాతికేళ్ళు ఒక కాలచక్రానికి అలవాటు పడిన ఘటాన్ని తీసుకుని వచ్చి ఈ ఖండంలో పడేసాను. ధనుర్మాసం మొదలయ్యిందన్నారు. ఇక్కడేమో ఒకటే వర్షాలు, ఈదురు గాలులు. ముసురేసుకున్న ఆకాశం. ముఖం చాటేసిన సూరీడు. ఎంత మనసు కూడదీసుకున్నా, అంతలోనే చిరుచలి వెనువెంటనే చిరువేడి దోబూచులాడే పండుగ నెల పట్టిందని ఎట్లా అనుకునేది? మొన్న కాస్టుకోలో మామిడి కాయలు అమ్ముతుంటే ఉండబట్టలేక తెచ్చుకున్నా. చలికాలంలో మామిడి కాయ తింటూ బయట పడుతోన్న వర్షాన్ని చూస్తుంటే గందరగోళంగా అనిపించింది. పరిసరాలకి-అనుభూతులకీ-అభిరుచులకు మధ్యన సంబంధం తెగిపోయినట్లు.

ఊర్లో దామూమామ కొడుక్కి ఆస్ట్రేలియా వీసా వచ్చిందిట. ఇంకో పక్షి రెక్కలు రెపరెపలాడిస్తూ వలస పోవడానికి సిద్ధపడిపోతోంది. మా చిన్ననాటి పిల్ల గ్యాంగులోని ఆఖరి పిట్ట. ఇక ఊర్లో మిగిలినవారంతా పెద్దవాళ్లు, పసివాళ్లు, ఈ కాలానికి తగ్గట్టు జీతాలు తెచ్చిపెట్టే చదువులు రానివారు. మిగతావారంతా చదువనే ఆయుధం తీసుకుని జీవన వేటకి ప్రపంచం మీదకి బయల్దేరారు మరి. తప్పదు.

ఈ మధ్యన ఒక వార్త చదివా. అమెరికాలో పిల్లలు పుట్టిన తర్వాత ఆ పని, ఒత్తిడి తట్టుకోలేక ఉద్యోగాలు మానేసే వాళ్ళు 43శాతం అంట. ఈ బాధ్యతలు తీరి పిల్లలు కాస్త పెద్దవారైయ్యాక తిరిగి పనుల్లోకి చేరే సరికి సుమారుగా పది సంవత్సరాల "పనిచేసే" కాలం కరిగిపోతోందిట ఇక్కడి ఆడవాళ్లకు. ప్రకృతి ఎందుకో మరి యవ్వనం, పరిగెత్తి పరిగెత్తి పనులు చేసే సామర్థ్యం, పెళ్లి, పిల్లలు అన్నిటిని ఒకే సారి ఇస్తుంది! ఇందులో ఏ విషయానికి ప్రాముఖ్యతనిస్తాం అనేదాన్ని బట్టి ఉంటుంది జీవితం ఇహ. ఏంటో అనుకుంటాం కానీ ఇక్కడ ఆడవాళ్లపై తెలియకుండా ముందరి కాళ్లకు బంధాలు వేసే నియమాలు బోలెడు. మనకి చెప్పుకోడానికి ప్రతిభా పాటిల్ గారైనా ఉన్నారు. వీళ్ళకి అదీ లేదు. అన్ని విషయాల్లోనూ కాస్త తక్కువ సమానమే మరి మగవారితో పోలిస్తే.

ఇక కట్టుకున్న వారితో వలస వచ్చినవారి సంగతి సరే సరి. ఏ పని చెయ్యడానికి వీలు లేని పరిస్థితి. ఇప్పటి వారైనా కాస్త నయం. ఒబామా పుణ్యమా అని వచ్చిన కొన్నాళ్లకి భాగస్వాములకు కూడా పనిచేసే అవకాశం వచ్చింది. అదీ ఈ మధ్యన 2015లో. అంతకు ముందు వచ్చిన వారు ఏమి చేసేవారో మరి. ఎన్ని ఒంటరి నిముషాలు, గంటలు, పగళ్లు? ఫోన్లు, ఇంటర్నెట్ ఇంతలా రాకముందు, అలవాటైన ప్రపంచానికి దూరంగా ఎలా ఉండిపోయారో మరి. కాస్త అభిమాన పడి పుసుక్కున ఒక చిన్న బ్యాగు సర్దేసుకుని ఏ రైలో, బస్లో ఎక్కి పుట్టింటికి పోడానికైనా వీళ్ళేదే! ముసుగులో గుడ్డులాట లాగా ఇక్కడిక్కడే, మాలో మేమె, మాతో మేమే పోరాడాలి. ఒంటరి ఏకాంత పోరాటాలు. ఆఁ పిల్లలు! ఈ చీకటిలో చిరుదివ్వెలు. పిల్లలే లేకపోతే ఎంత మంది తల్లులు దిక్కుతోచని వారైపోయేవారో.

సరే కాసేపు తనివి తీరా ఈ చికాకుల గురించి మన వారితో చెప్పుకుని ఏడ్చి ముక్కుచీదేసుకుని భారం దింపేసుకుందామంటే, "ఎవరెళ్ళమన్నారమ్మా అంతలేసి దూరాలు? దేశభక్తి ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయింది? ఊరు మీద ప్రేమ ఎక్కడికి పోయింది? మీరు స్వార్థపరులు. ఏ

ఎండకా గొడుగు పట్టే రకాలు." అని ఎండగట్టేస్తారు. సోషల్ మీడియాలో పోస్టు కట్టి చాటింపేస్తారు. పుట్టుకతో వచ్చిన కళలని, చేతిలో ఉన్న విద్యని వదిలేసినప్పుడు ఉలకలేదు. మంచి కొలువులు అని చెప్పి గ్రామాలు దాటినప్పుడు ఏమీ అనలేదు, జిల్లాలు దాటినప్పుడూ చెప్పలేదు, రాష్ట్రాలు దాటినప్పుడూ పలకలేదు. దేశం దాటేసరికి మీ వాళ్ళం కాకుండా పోయామా? కలిసి పంచుకుని పెరిగిన బాల్యం అందరికీ ఒక్కటి కాదా!

ఇక్కడ చూస్తే జిగేల్ జిగేల్ మనేలా రెడీలయ్యి పౌల్ ఫేస్ తో సెల్ఫీలు దిగి ఆ పక్క వారిని ఉడికిద్దాం అంటే పరిగెత్తుకొచ్చే స్నేహాలే అన్నీ. "పూవులేరి తేవే చెలి ఊసులాడుకుండాము, పున్నాగ పూలలా జాలువారే కబుర్లతో మాలలల్లుదాము" అంటే, చిన్న గీత పక్కన పెద్ద గీతలు గియ్యకుండా, గిచ్చి గిల్లి ఏడిపించకుండా ఒక భుజం ఒక చెవి మనస్ఫూర్తిగా మనకిచ్చే వారు ఏరీ? ఒకవేళ మీకలాంటి అపురూపమైన నేస్తం దొరికితే, పాత పుస్తకంలో దాచుకున్న నెమలీక లాగా పదిలంగా చూసుకోండి, ఒక సారి తలచుకుని మీ అదృష్టానికి మురిసిపోండి.

ఈ మధ్య ఒక అనుమానం బయలుదేరింది. మరేమో మా అమ్మ పుట్టినప్పుడు వాళ్ళ అమ్మమ్మ ఊరు దాటి వచ్చింది తనని చూడడానికి, నేను పుట్టినప్పుడు మా అమ్మమ్మ జిల్లాలు దాటి వచ్చింది నన్ను చూడడానికి. మా దాకా వచ్చేటప్పటికి మనవళ్లని, మనవరాళ్లని చూడడానికి అమ్మ అమెరికా వచ్చింది. మరి మన వంతు వచ్చేటప్పటికో? మనం కూడా రాబోయే నవతరాన్ని చూడడానికి ఏ బుధుడి మీదకో, చంద్రుడి మీదకో వెళ్లాల్సివస్తుందేమో! ఎవడు చెప్పొచ్చాడు. జరిగినా జరగొచ్చు. కుదురుండదు కదా మనకి! చెప్పలేం! దూరం ఆలోచించుకోవడం మంచిది ఎందుకైనా!

మొన్న అక్వేరియం వెళ్ళొచ్చాము. ఒకే లాంటి చేపల గుంపు, వెండి బొమ్మల్లా ఉన్నాయ్, పోతూనే ఉన్నాయ్ గుంపులు గుంపులుగా. ఒకదాని వెనుక ఒకటి. నిమిషము ఆగకుండా. కాసంత సేపు నిలవకుండా. వాటికి మరి ఎందుకు, ఏమిటి అనే ప్రశ్నలు ఉండవేమో. ఒక నియమం ప్రకారం వెళ్తూనే ఉన్నాయ్. ఆనందం, బాధ, సంతోషం, దుఃఖం, అనురాగం, ద్వేషం అన్నిటికీ అతీతంగా. నీటిలోని చేప!

★★★★★

"ఇదిగో అమ్మాయ్! ఉన్నఫళాన నువ్వు ఈ ప్రవచనాలు ఆపలేదనుకో నేను ఇటు నుండి ఇటే నిన్నాదిలి వెళ్ళిపోతా! అప్పుడు నువ్వు కూడా ఆ నీటిలోని చేపలాగా అయిపోతావ్ ఎంచక్కా."

"ఎవరదీ"

"నేనే! నీలో ఇరుకున్న నీ నేను. ఏంటి చెప్పు నాకు ఈ టార్చరు రోజూ? కల్తీ పత్తి విత్తనాల కాడి నుంచీ కలుషితమైపోతున్న ఓజోను పొర వరకు తవ్వకుంటూ కూర్చుని, గోళ్లు వేళ్ళు కొరికేసుకుంటూ ఎన్నేళ్లు అలా ఆలోచిస్తూ కూర్చుంటావు. విముక్తి లేదా ఇక నాకు."

"ఓ నువ్వేనా! నన్నేం చేయమంటావ్ చెప్పు. నా చేతుల్లో ఏమీ లేదు."

"ముందైతే ఆ సోఫా దిగు తల్లీ! ఐదేళ్లయింది ఆ కౌచ్ మీదకి నన్ను ఎక్కించి. తినడానికి, కాస్త వండిపడెయ్యడానికి తప్పించి సర్వకాల సర్వావస్థల్లోనూ అక్కడే ఉంటావు. 'అమెరికా అమ్మాయి కేర్ ఆఫ్ వాళ్ళింటి కౌచు' అని మార్చుకో నీ అడ్రెస్సు. వెనకటికి బొందితో స్వర్గానికి వెళ్లాలనుకున్నాడుట ఎవడో. నువ్వు ఈ కౌచ్ ని కూడా తీస్కోళ్ళేట్టు ఉన్నావ్!"

"ఎందుకలా కనురుకుంటావ్. అక్కడికి షాప్పింగులకి, ట్రిప్స్ కి తీసుకెళ్తున్నా కదా. సర్దుకోవాలి మరి. పర్మిట్ చేతికొచ్చేదాకా తప్పదు."

"ఇంతేనా నీ తెలివి. నా ఏడుపంతా షాప్పింగులకు, ట్రిప్పులకి అని తేల్చేస్తావా! అంతకు మించి ఇంకేమి లేదా? అసలు ఎంత చలాకీగా ఉండేవాళ్ళం. ఇంత స్తబ్ధత ఎప్పుడు తోసుకొచ్చేసిందమ్మా ఇద్దరి మధ్య. నీ ఆలోచనలే కానీ నా మాట వినటమే లేదు. నా గోడు గోడల పాలై రాలిపోతోంది. ఎంత సేపూ శవాసనం వేసుకుని ప్రపంచ శాంతి ఎట్లా తుంగలో కలిసిపోతోందో అని ఓహ్ ఇద్దే పోతావు."

"ఇప్పుడేమంటావ్! సరే చెప్పు. ఈ రోజు తేల్చేద్దాం ఏ సంగతీ. నీకోసం ఎన్ని చెయ్యలేదు. నీలో జీవం పోకూడదని ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేయలేదు చెప్పు. కొన్ని రోజులు పెయింటింగ్ క్లాసులకెళ్ళాను. కొన్ని రోజులు బ్లాగు లిఖించా. ఈత నేర్పించి సేద తీర్చా. పేరుకి వెనుక ఇంకో డిగ్రీ అతికించా. అయినా తృప్తి పడలేదు నువ్వు. అదిగో అప్పుడు వచ్చింది బుజ్జి తల్లి. శాంతించావు కాస్త. కొన్నేళ్ల వరకూ ప్రపంచాన్ని మరచి పోయావ్ మొత్తంగా. ఇప్పుడది బుడి బుడి అడుగులేసుకుంటూ బడికి పోతోందా! ఇహ మళ్ళీ మొదటికి వచ్చావు. నా వల్ల కాదు నన్నొదిలేయ్. అటు అపారమైన తెలివితేటలా లేవు దూసుకుపోయి ఇంటా రచ్చా గెలిచి విజయ బావుటా ఎగరేయను. పోనీ గూట్లో గుండ్రాయిలాగా హాయిగా ప్రపంచం కనిపించకుండా గంతలు కట్టుకుని ఉండిపోదామా అంటే అదీ చేతకాదు. అటు ఇటు కాని తెలివితేటలతో ఎటు తూగాలో తేలిక చస్తుంటే మళ్ళీ మొదటికి వచ్చావు. "

"ఎంత లేసి మాటలంటున్నావు. నే చెప్పేవన్నీ నీ కోసం కాదూ, మన కోసం కాదూ!"

"ఏమో నాకు తెలీదు. నువ్వు పెద్ద మాయల మఠాఠీవి. మెత్తగా మెల్లగా ప్రశ్నల్లోకి దింపి గుండె పొరల్లో ఎక్కడో కప్పెట్టేసిన గుబులునంతా బయటికి లాగుతావు."

"మంచిదే కదా. భారం పెరిగిపోదూ లేకపోతే. పాప బడికెళ్తోందా? ఇక అటునుండి అటే ప్రపంచంలోకి తన ఉనికిని వెతుక్కుంటూ వెళ్తుందా? మరి అప్పుడు నువ్వు మళ్ళీ ఒంటరివైపోవా. నీకోసం ఒక దారి ఏర్పరచుకోవా? ఊరక కూర్చుని ఉంటే మనిషంత దుర్మార్గుడు ఇంకొకడు ఉండడు మరి. "

"ఏమీ కాదు. అమ్మమ్మా వాళ్లంతా లేరూ. అలాగే నేను."

"ఎడ్వినట్టే ఉంది. అమ్మమ్మ తరానితో పోలికా? తిరగలి లాగా తిరుగుతూనే ఉండేది కదా లేచిన దగ్గరినుండి. నీలాగా అరగంటలో పని చుట్టేసి 'చక్కాల్ ముక్కాళ్' మరమేసుకుని కూర్చునేస్తే జరిగేదనుకున్నావా? ఒంటి చేత్తో ఎంతటి సంసారాన్ని నెట్టుకొచ్చేది! పాడి నుండి పాలేర్ల దాకా ఎంత చక్కగా నడిపించేది. చాకలి నుండి మంగళి దాకా ఎన్ని పద్దులు చూసేదనీ. చుట్టూతా మనుషులతో గడిచింది కదూ ఆవిడ జీవితం. డిగ్రీలు లేని 'హ్యూమన్ రిసోర్స్ మానేజ్మెంట్' ఆవిడది."

"ఇదే మరి చిక్కు నీతో. మరి మాట్లాడనీయకుండా చేస్తావ్."

"సరే కానీ మంచికో చెడ్డకో నీ కళాపోషణంతా ఆన్లైన్ లో పెట్టావ్. అది చూసి బుడ్డి వాళ్ళ ప్లే స్కూల్ టీచర్ నిన్ను ఆర్ట్స్ టీచర్ గా వాలంటీరింగ్ కి రమ్మంది. కనీసం కూడా దాని గురించి ఆలోచించలేదు. ఎందుకు? సంగీతం నేర్పేవాళ్ళని, ఇంట్లోనే చపాతీ/కర్రీ సర్వీసెస్ మొదలెట్టి ఇప్పుడు స్టార్టప్ స్థాయి వరకూ ఎదిగినవాళ్ళని, గ్రోసరీ స్టోర్స్ లో పార్ట్ టైం చేసే వాళ్ళని చూసి ఎన్ని సార్లు ఆశ్చర్యపడి, వాళ్ళ ధైర్యానికి మురిసిపోలేదూ నువ్వు?"

"అవును. వాళ్ళ ధైర్యానికి ముచ్చటపడ్డాను కానీ! నేను అవన్నీ చెయ్యలేను కదా."

"నీ మొహం. బజ్జిలేసే వాడు బిజినెస్ మాన్ అయ్యాడనీ, టీ పెట్టే వాడు ఫ్రైమ్ మినిస్టర్ అయ్యాడని అంటే నిన్ను కూడా బజ్జిలు వేసి టీ కాచమన్నారని కాదు. వాళ్ళు వెళ్లిన దారిలో సవాళ్ళను ఎలా ఎదుర్కొన్నారు, వారి ఆత్మవిశ్వాసానికి కారణం ఏంటి, ఏవిధంగా రాణించగలిగారో తెలుసుకోమని. స్ఫూర్తి పొందమని. అంతే కానీ నిన్ను ఇప్పుడు ఉన్నపళంగా మిషను కుట్టి వేడలు కట్టమని కాదు."

ఒక విషయం చెప్పు అసలేందుకు చేరటం లేదు స్కూల్ లో? చిన్నప్పుడు స్కూల్ లో టీచర్ చీర కొంగు తాకితే చాలు పరవశించి పోయే దానివి కదా. వేప బెత్తం తీసుకుని బొమ్మలకి ఎన్నేసి ఉత్తుత్తి పారాలు చెప్పలేదు? ఎందుకు ఆలోచించడం లేదు ఆ సంగతి."

"ఇంటరెస్ట్ లేక!"

"నేను నమ్మును."

"నేను చదువుకున్న దానికి ఈ పనికి సంబంధం లేక! సరేనా?"

"సంబంధం ఏ విధంగా? డబ్బుల విషయంలోనే కదా. చదువులకి జ్ఞానంతో సంబంధం పోయిందని ఒప్పుకో ఇక. అది తెచ్చే డబ్బులతోనే కదా ఏ చదువుకైనా విలువా?"

"ఇదుగో ఇందుకే నీ పీక నొక్కేసేది. కాసింత చనువిస్తే చాలు ఓ నెత్తికెక్కి కాళీయ మర్దనం చేసేస్తావ్."

"మరి ఇన్నేసి చదువులు చదివిన తెలివి, తెల్లారిపోతుంటే చూస్తూ ఉరుకోమంటావా? నా వంతు ఎప్పుడొస్తుందా నేనెప్పుడు ఓ గెంతు గెంతి మిగతా మందలో చేరిపోదామనే ధ్యాసే మనకి ఎప్పుడూ.

ఆ సమయం వచ్చినప్పుడు చేరిపోదువులే. ముందైతే లేని పోనీ అనుమానాలు పక్కన పెట్టి వచ్చిన అవకాశాన్ని ఉపయోగించుకో అమ్మలూ. నీ అవసరం విలువ పెంచుకో. ఏ పుట్టలో ఏ పాముండో ఎవరికి తెలుసు. రాబోయే కాలం మనకి ఏమీ తీసుకొస్తుందో ఎవరు చెప్పగలరు. ముందడుగు వేసుకుంటూ పోవడమే. మనుషుల్లో పడు. పరిచయాలు పెంచుకో. డబ్బుతో ప్రతీది ముడేసుకోకు. ఇల్లు దాటు ముందు. చేప అన్నాక ఈదాలి, మనిషన్నాకా పని చెయ్యాలి. "ఇకిగాయ్" పుస్తకం పోస్టుల మీద లైకులు కొట్టడం కాదు కొత్త సంవత్సరం 'లైఫ్ సైల్' గోల్స్ అంటే. ఆచరించి చూపించు. ముందైతే నాకు ఈ సోఫా నుండి విడుదల ప్రసాదించు కాసేపైనా! నీకు పుణ్యం ఉంటుంది."

"ప్రతీ సారీ ఇట్లాగే ఒప్పిస్తావ్. ఊరకనే ఉండనీయవు కదా. ఏదో ఒకటి చేసి మాయ చేస్తావు," అనుకుంటూ వాలంటిరింగ్ పేపర్ల మీద సంతకం పెట్టి చుట్టూ చూద్దను కదా ఏదీ ఎక్కడా కనిపించదే? మనసెందుకు ఇంత తేలికగా ఉంది?

(వచ్చేనెలలో అమెరికా అమ్మాయి ఏం చెబుతుందో.. ఎదురుచూద్దాం..!!)

Post your comments